

ת"פ 70907/06/20 - מדינת ישראל נגד ניצן סויסה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 70907-06-20 מדינת ישראל נ' סויסה

לפני כבוד השופט איתי הרמלין
המאשימה מדינת ישראל
ע"י עו"ד אילנה קיפניס פרדמן
נגד
הנאשם ניצן סויסה
ע"י עו"ד יוסי פלסיוס קליין

גזר דין

1. ביום 16.11.2019 בסביבות השעה 12:30 פגע רכבו של המתלונן, שהחליק בעיקול, ברכבו של הנאשם שישב בו עם בנו בעל הצרכים המיוחדים. איש לא נפגע פיזית בתאונה. בתום שמיעת הראיות קיבלתי את גרסת המתלונן על מה שאירע בעקבות תאונת הדרכים. כפי שקבעתי, הנאשם ניגש למכוניתו של המתלונן, ודרך חלון הנהג, שהיה פתוח, אחז במתלונן, טלטל אותו, וחבט בו באגרופו תוך גרימת חתך קטן בשפתו. תוך כדי מעשיו אלה צעק הנאשם למתלונן שייצא מן המכונית, והמתלונן עשה כן. הנאשם משך בחוזקה בחולצתו של המתלונן באיזור הצווארון ודחף את המתלונן לכיוון המדרכה, ובכך גרם לקריעת החולצה, ולסימן אדום בצווארו של המתלונן. הנאשם גם איים על המתלונן שיקבור אותו.
2. במעשיו פגע הנאשם בזכותו של המתלונן לשלמות הגוף ולשלמות נפש וכן בזכות הקניין שלו. הפגיעות בשלמות הגוף ובזכות הקניין היו קטנות יחסית, אך הפגיעה בזכות לשלמות נפש ובתחושת הבטחון של המתלונן היו משמעותיות.
3. נסיבה עובדתית משמעותית במקרה זה היא שהנאשם תקף את המתלונן, איים עליו וקרע את חולצתו בתגובה לתאונת דרכים ביניהם. הנאשם שבפניי ממחיש את החומרה המיוחדת הטמונה בתקיפה על רקע תאונת דרכים, שכן אין הוא מסוגל להשתחרר מתחושת הצדקה העצמית שלו בשל אשמתו לכאורה של המתלונן בקרות התאונה. בנהיגה בכביש טמונה תמיד סכנה להיפגע מרכב אחר שנהגו נהג בחוסר זהירות, ברשלנות או בפזיזות. כל הנהג בכביש ער לכך, ומצופה ממנו להגיב באופן מאופק כשהוא מעורב בתאונת דרכים, שאם לא כן, כלל לא יהיה ניתן לקיים מערכת תחבורה המבוססת על כלי רכב מנועיים נהוגים בידי אדם. תופעת האלימות בכבישים על רקע השימוש בדרך, המכונה לעיתים בארץ: "זעם בכבישים" (תרגום של המונח "Road rage" המשמש בארצות הברית) זכתה לכן להתייחסות מיוחדת בפסיקת בתי המשפט. כדברי בית המשפט המחוזי: "מקרי אלימות ובריונות על רקע שימוש בדרך הם תופעה נפוצה, חובה על בית המשפט לתרום את תרומתו במלחמה בביעור נגע זה ולשרש את התופעה" (ע"פ (תל אביב) 34168-08-14 אורי טלי נ' מדינת ישראל (2.2.2015)).

4. התובעת טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין תקופת מאסר שאפשר לרצות בעבודות שירות למאסר של 18 חודשים. לביסוס טענתה זו הפנתה התובעת לפסק דין של בית המשפט העליון שעסק במקרה שבו ננקטה אלימות חמורה בהרבה מאשר במקרה שלפניי, ולפסק דין של בית המשפט המחוזי שבו לא מפורט מה היה מעשה האלימות שבגיניו הורשע הנאשם למעט העובדה שמדובר היה בתקיפה שבוצעה על ידי הנאשם יחד עם אדם נוסף. אינני מוצא שניתן ללמוד מהי רמת הענישה הנוהגת מפסקי דין אלה. הסניגור לא ציין מהו מתחם העונש ההולם לדעתו, אך מכך שטען שיש להטיל על הנאשם עונש של מאסר על תנאי בלבד, ניתן להסיק שהוא סבור שזהו קצהו התחתון של מתחם העונש ההולם. לתמיכה בעמדתו הגיש הסניגור שורת פסקי דין שהסתיימו ללא הרשעה, שאף הם לא מאפשרים ללמוד מהי רמת הענישה הנוהגת.

5. מקרה דומה יותר לענייננו נדון בבית המשפט המחוזי בעפ"ג (תל אביב) 32560-10-14 **מדינת ישראל נ' יגאל בלס** (18.3.2015). שם נדון עניינו של מי שבעקבות ריב על מקום חניה, יצא מרכבו, התכופף לעבר חלון הנהג ותקף את המתלונן בעודו יושב ברכבו בכך שהיכה בפניו בידיו. כתוצאה מכך נחבל המתלונן בפניו באופן שנגרם לו כאב ראש ותזוזה של שיניים. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם הוא בין מספר חודשי מאסר שייטכן שירוצו בדרך של עבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר. בית המשפט גזר על הנאשם עונש של חודשיים עבודות שירות שבתחתית מתחם העונש ההולם. מתחם עונש הולם זה נקבע גם בתיק בית משפט השלום ת"פ (תל אביב) 31122-10-17 **מדינת ישראל נ' אריק שוקרון** (26.3.2019). באותו מקרה עקב סכסוך על שימוש בדרך הנאשם יצא מרכבו, ניגש לרכבו של הנפגע, היכה באגרופו בפניו והצמיד את חגורת הבטיחות לגופו. הנפגע יצא מרכבו והנאשם דחף אותו והפיל אותו. במעשיו אלו גרם הנאשם לנפגע אדמומיות באגן ימין ובפנים, והנפגע פונה לבית החולים לבדיקות. בתיק זה נדון הנאשם ל-3 חודשי עבודות שירות. וראו גם: ת"פ (תל אביב) 21076-08-15 **מדינת ישראל נ' בר רחמים זדה** (12.3.2018).

6. בהתחשב בכך שבמקרה שבפניי מדובר במעשים שנעשו על רקע שימוש בדרך, בכך שהתוקפנות במקרה שבפניי הייתה חד צדדית לחלוטין, בכך שלמעשה התקיפה נלוו איומים והיזק לרכוש, ומנגד בהתחשב בהיקף המצומצם של החבלות שנגרמו למתלונן ובסערת הרגשות שהנאשם היה נתון בה כתוצאה מתאונת הדרכים שאירעה בעת שבנו בעל הצרכים המיוחדים יושב ברכב, אני מאמץ את המתחם שנקבע ע"י בית המשפט המחוזי בעפ"ג **שוקרון** וקובע שהמתחם בתיק שבפניי נע בין תקופת מאסר קצרה שניתן לרצות בעבודות שירות ל-12 חודשי מאסר בפועל.

7. מטעם הנאשם העיד כעד אופי אחד מחבריו, שסיפר כי הנאשם הוא אדם נורמטיבי שמעולם לא היה מעורב בתקרית של אלימות פיזית או מילולית, ושהאירוע נושא כתב האישום השפיע עליו קשה. הנאשם הגיש גם מסמכי אבחון המלמדים על צרכיו המיוחדים של בנו, ואת תעודת השחרור שלו מצה"ל בדרגת סרן לאחר שירות מוצלח.

8. בדברו האחרון אמר הנאשם עצמו: "... קודם כל אני לא יודע מאיפה... הפרקליטות וגם כבוד השופט לעניין האחריות, כשנכנסתי לתחנת המשטרה לקחתי אחריות, שתפסתי אותו בחולצה. אני אמרתי את זה. לקחתי אחריות על כל האירוע הזה. אומר ואזכיר שבאותו אירוע כשאני נכחתי עם הבן שלי, זה לא התנגשות בחניה, אני ראיתי את המוות שלי ושל הבן שלי מול העיניים. ברור בדיעבד אחרי שלוש שנים האלה לא הייתי בכלל יוצא מהרכב, ואני מבין את זה לחלוטין... לעניין העונש אני מבקש מבית המשפט הנכבד לקחת בחשבון שאני שלוש שנים עובר את הדבר

הזה, וברור שלא מדובר בתיק זדורב, זה שלוש שנים ארוכות עם הרבה דיונים והרבה עדים ואינטנסיבי, ושילמתי ואני משלם מחירים נפשיים מאד גדולים, ואת הכספיים אני מניח בצד. אני באמת רוצה לשים את הדבר הזה מאחוריי ומבקש מכבוד השופט להתחשב בעבר שלי וגם בעתיד שלי, ורוצה להמשיך לתרום לחברה, ורוצה להמשיך לעשות מילואים, ורוצה להיות אזרח תורם ונורמטיבי כמו שהייתי עד היום".

9. התובעת הביעה דעתה כי יש להטיל על הנאשם עונש הנמצא בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם, אך לא בתחתיתו ממש - כלומר, לגזור עליו עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות ובצדו מאסר על תנאי, וכן לחייבו בפיצוי המתלון.

10. למרבה הצער גם בטיעוני לעונש שיקף הסניגור את קו ההגנה הקורבני של הנאשם וטען: "האירוע החל בתאונת דרכים שנגרמה על ידי המתלון. דא עקא שאירוע התאונה כפי שהוא קרה על אף שהוא יצר נזק וגם טראומה אצל הילד וצורך בקבלת טיפול רפואי אצל מרשי לא נחקרה. אז אם למאשימה חשוב, לא צריך לנהוג איפה ואיפה בחקירות של עבירות מכל סוג שהוא שנבעו מאירוע אחד". הסניגור הוסיף ואמר שהנאשם "מרגע חקירתו עובר במענה לכתב האישום וכלה בעדותו בבית המשפט הודה במה שהוא עשה **לטענתו**". הסניגור הדגיש שהנאשם הוא אדם נורמטיבי ללא עבר פלילי, ששירת בהצטיינות בצבא, מנהל עסק ובעל משפחה. לדבריו, הנאשם מתנצל על מעשיו ומסכים שעליו לפצות את המתלון. בשורה התחתונה ביקש שאטיל על הנאשם עונש מאסר על תנאי ואחייבו בפיצוי המתלון.

11. הנאשם הוא אדם נורמטיבי בדרך כלל ונעדר כל עבר פלילי. נסיבות אלה מובילות לכך שיש לקבוע את עונשו בחלק התחתון של מתחם העונש ההולם. עם זאת, בשום שלב של המשפט הנאשם לא נטל אחריות למעשיו. כדברי הסניגור, הנאשם הודה "במה שהוא עשה **לטענתו**". כלומר, הודה במעשיו שנקלטו במצלמת הדרך של רכבו של המתלון, ולא בדבר מעבר לכך. זכותו המלאה של הנאשם היא לכפור במיוחס לו, ולעמוד על כך שהתביעה תוכיח את אשמתו. כמובן, אינני זוקק לחובתו את העובדה שעמד על זכותו זו לנהל משפט. החשוב לענייננו הוא שלאורך כל הדרך וגם כעת נוקט הנאשם בגישה קורבנית שמתמקדת בפגיעות שנגרמו לו עצמו, ולא בכך שפגע במתלון. בניגוד לדברי הסניגור בטיעוניו לעונש, הנאשם לא ניצל את האפשרות לשאת דברים בטרם גזירת העונש כדי לגלות אמפתיה כלשהי למתלון, ובוודאי לא התנצל על מעשיו, אלא חזר והדגיש שהוא "ראה את המוות" שלו ושל בנו לנגד עיניו בעת קרות התאונה, ושבמשך שלוש שנים הוא מתמודד עם הליכים משפטיים שיש להם גם עלויות כספיות, ושהוא שילם ומשלם מחירים נפשיים גדולים. למעשה, בדברים שנשא בפני בטרם גזירת עונשו הנאשם כלל לא הזכיר את המתלון ובוודאי לא הביע כל אמפתיה כלפיו על רקע הפגיעה שהוא (הנאשם) פגע בו. גם אם הנאשם טוען שרק הוביל את המתלון בפראות כשהוא מושך בחולצתו עד קריעתה, כפי שתועד במצלמת הדרך, הוא אמור להבין שגרם זעזוע גדול למתלון הצעיר בשנים. התמונה המצטיירת היא שהנאשם מצטער על מעשיו בגלל התסבוכת שהוא נכנס אליה כתוצאה מהם, ולא מתוך הכרה אמיתית בכך שמעשיו היו פסולים וחמורים, וגם אינו מקבל שיש הבדל בין מעשה מכון כתקיפה למעשה לא מכון כתאונת דרכים עקב החלקה בעיקול. אי נטילת אחריות אמיתית ואי הפנמה של הפסול שבמעשי הנאשם מעלות כמובן חשש שהמעשים הפסולים יישנו, ומחייבות גם מכוחו של סעיף 40 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, שעניינו הרתעה אישית, הטלת עונש שאינו בקצה התחתון ממש של מתחם העונש ההולם.

12. לנוכח האמור לעיל אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות במקום ובתנאים שקבע הממונה על עבודות שירות. הנאשם יתייצב לריצוי העונש במפקדת יחידת עבודות השירות ברחוב לוחמי בית"ר 6 ברמלה ב-13.12.2022 בשעה 8:00.

ב. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת אלימות.

ג. 45 ימי מאסר על תנאי לשלוש שנים שלא יעבור עבירת איומים או היזק לרכוש במזיד.

13. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלון, עד תביעה 3 ברשימת עדי התביעה, בסכום של 4,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.11.2022. התביעה תעדכן את המתלון על פסיקת הפיצוי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, 13 בספטמבר 2022, בנוכחות הצדדים.

ניתן לשלם את הפיצוי החל מעוד 3 ימים לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת הדרכים הבאות:

א. בכרטיס אשראי - www.eca.gov.il

ב. בטלפון - 35592*, 072-2055000

ג. במזומן בבנק הדואר בהצגת תעודת זהות